

skal udføre for Danste, der opholde sig i det fremmede Land eller ere paa Reise, skal vederlægges med en Betaling, som ikke er saa ganske ringe. Udstedelsen af Pas koster 4 Kr., Udstedelsen af en Attest 4 Kr., Forsjegling 4 Kr. og Hævning af Penge 1 pCt. o. s. v. Forslagsstillerne have ment, at et saadant helt nyt Princip skulde ikke saadan her paa en Maade fjøres ind i en Lov, uden at man egentlig har tænkt over eller havt Veilighed til at se, hvortil det kan føre. Vi kunne kun se, at det kan blive til Udgift ved mangfoldige Veiligheder for danske Undersaatter, der ere i Udlandet, og det er jo altid mange flere af saadanne Folk, der have Brug for Konsulterne og henvende sig til dem, end Skibskapitainer. Ved nu at fastholde, at Betaling for saadanne Forretninger skal gjælde fra nu af og stadig faae vi et nyt Vænningsstystem indført, som vi senere kunne have store Vanstueligheder ved at komme bort fra. Men der findes jo imidlertid en midlertidig Bestemmelse i Lovforslaget om, at den Erstatning, Konsulterne skulle have fra Statskassen for Afavn af de nuværende Konsulatgebyrer skal gjælde i 3 Aar og Forslagsstillerne finde derfor, at det er saa fuldstændig rimeligt og naturligt, at vi sige, at det Andet ligeledes kun skal gjælde i 3 Aar. Vi etablere en Overgangsperiode; naar de 3 Aar ere gaaede, kunne vi saa gaa til yderligere at lempe det Princip, vi have, eller ogsaa gaa over til et helt nyt Princip. Men der er en Overgangsperiode, i hvilken Staten siger: kun i 3 Aar garantere vi Konsulterne mod den Embedsformindstelse, de ville faae ved Medsættelse af Konsulatgebyrerne, og ligeledes tilfikkre vi dem, at de i de 3 Aar faae den nyindsførte Betaling for de Embedshandlinger, de udføre for Andre. Men naar disse 3 Aar ere gaaede, ligger hele Spørgsmaalet om Konsulernes Vænnung og Stilling til fornøyet Overveielse og Behandling, og vi have ikke ved at vedtage § 2 her uden denne Tilføining affaaret os fra at faae Forandring uden mod ny Erstatning af Statskassen, naar det efter 3 Aar har viist sig, hvilken Betydning denne Bestemmelse har havt for Konsulernes Embedsstilling og hvortil den i det Hele har ført. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Vænningsforslaget til det høie Things nærmere Overveielse.

Udenrigsministeren (Rosenørn-Dehn): Jeg skal blot kortelig tillade mig at udtale, at jeg ikke ser mig i Stand til at gaa ind paa de stillede Vænningsforslag. Jeg er netop paa disse Punkter gaaet saa vidt, som jeg har fundet det forvarligt over-

hovedet at gaa, men ogsaa saa vidt, at det forekommer mig, at man kan sige, at der er stillet saadanne Vilkaar for Rhederne, at Skibsfarten derved vil kunne trives og udvikle sig paa en heldig Maade. Jeg maa altsaa bestemt modsætte mig disse Forslags Vedtagelse, og det saa meget mere, som jeg mener, at Vedtagelsen af dem vil være identisk med, at Loven denne Gang ikke kommer ud, en Lov, hvorefter der dog fra mange Sider næres meget levende Ønsker. Hvad Forslaget under Nr. 6 angaar, vil jeg sige, at jeg heller ikke kan gaa ind paa det. Vi skulle jo netop benytte de første Aar til at høste Erfaringer med Hensyn til Bestemmelsen af disse Tariffatger. Vi mangle dem jo i dette Øieblik og skulle søge efterhaanden at erhverve Kendskab til disse Forhold. Det vilde derfor ogsaa være høist behønderligt, hvis vi allerede nu vilde sige, at det ikke skulde være længere og gaa længere end til Udgangen af 1891. Jeg skal imidlertid dertil føie, at jeg finder det ganske naturligt, at Tariffspørgsmaalet i det Hele kommer med ind under Revisionen. Jeg vil finde det meget naturligt, og jeg kunde aldrig finde paa at modsætte mig det, ligesom jeg heller ikke kan tænke mig, at nogen anden Udenrigsminister vilde gjøre det, da det ligger nær, at hele Tariffspørgsmaalet, paa samme Maade som alle de andre Punkter, kommer ind under fornøyet Drøftelse og Forhandling, og saa kan der jo tages en Bestemmelse. Hvad endelig det sidste Spørgsmaal angaar om Forpligtelsen til at føre Bog, maa jeg sige, at jeg er gaaet ud fra, at det er en Selvfølge, at der føres saadanne Protokoller. Men for saa vidt det ikke skulde være Tilfældet, saa maa jeg mene, at det er Noget, man meget godt kan indføre ad administrativt Veie, og det følger af sig selv, at jeg skal gjøre, hvad jeg formaar for at paase, at Konsulterne virkelig føre disse Protokoller. Jeg maa altsaa gjentage, at jeg ikke kan slutte mig til disse Vænningsforslag, men tværtimod maa fraraade deres Vedtagelse.

Boisen: Efter de Udtalelser, vi hørte fra den høitæredede Udenrigsminister, vil jeg tillade mig at anbefale ikke at vedtage de stillede Vænningsforslag. Jeg er enig med Forslagsstillerne i, at disse Vænninger ville betegne et væsentligt videregaaende Fremstridt end det, som Lovforslaget indeholder. Der er vist ikke et eneste af disse Punkter, som ikke i Grunden ogsaa har hele Folkestingets Sympathi antager jeg, og jeg vil føie til, at jeg vilde ønske, at vi maatte kunne vente at faae disse Forslag gjennem-